

“L'horrible” ruta per la Vall del Ridaura

Era un dia de primavera, cel clar, sol brillant i una brisa fresca. Només hi havia un petit inconvenient: els meus pares volien passar el dia a la Vall del Ridaura per fer-hi una ruta.

Vosaltres podríeu pensar que és un lloc meravellós i bla, bla, bla..., però a mi no m'agrada gens el bosc, més ben dit; l'odio! Per això vaig tenir una bona pensada: em quedaria tancada al cotxe i em negaria a seguir-los. Però resulta que el meu pla magistral no va funcionar, perquè els meus pares em varen dir que era una ruta força llarga i que em prohibien de quedar-me amb el mòbil. Així doncs, no vaig tenir cap altre remei que seguir-los en aquesta horrible excursió.

Vàrem aparcar davant la botiga de mobles Mulà de Llagostera i vam començar la ruta. Al principi, com sempre que vaig a bosc, estava super deprimida i no parava de queixar-me, però els meus pares de seguida em varen avisar que si continuava amb aquella actitud m'aniria cansant encara més. I una altra vegada, vaig haver de fer cas als meus pares i continuar endavant intentant de no dir ni piu...

Amb el pas del temps, em vaig anar acostumant al bosc i ja no l'odiava tant com abans, bàsicament, perquè aquella ruta era preciosa.

El primer lloc on ens vàrem parar per esmorzar va ser al Molí del Xòrrec. Un antic molí hidràulic que tot i que estava ple d'herbes espinoses no em va fer res d'explorar una mica. Vaig descobrir que hi havia una part sense vegetació; va resultar ser una pedra a dins del molí que antigament devia ser útil.

Uns minuts més tard, vam travessar el Pont de Can Font. Hauria sigut un paisatge preciós si al riu hi hagués corregut aigua. Més tard vam passar a prop del Molí d'en Nadal, però no ens hi vam poder parar, perquè anàvem massa justos de temps. També vam passar a la vora del meravellós llac de Can Moner, que tot i tenir un nom ben estrany per un llac el vaig trobar molt bonic.

L'últim indret on ens vàrem parar va ser per anar a dinar al Molí Can Carreres que tot i que estava ple de fullaca i em va semblar que estava força ben conservat, amb les finestres i les moles senceres i a l'exterior del molí. També hi ha un rec i una bassa.

Vàrem dinar i després vam marxar d'allà el més ràpid possible, perquè anàvem molt justos de temps i encara ens faltava visitar un altre molí. Va passar una estona, però no vàrem trobar ni rastre de l'últim molí, així que vam haver de passar-lo de llarg, perquè teníem por que se'ns fes fosc.

Vàrem caminar durant un parell d'hores més i cap a les set de la tarda ja vàrem veure la botiga de mobles Mulà. Els meus pares es varen sorprendre molt en saber que m'havia agradat molt la ruta i que algun dia m'agradaria tornar.

Pseudònim: Toto